

Lietuva brangi, mano Tėvyne!
Salis didvyrių, kapuos kur guli,
Graži kaip dangaus esi mėlynė,
Tave kaip tikrą myliu motulę!

Maironis.

METAI VII

SÃO PAULO, 1941 M., JULHO - LIEPOS 25 D.

Adressas: CONVENTO SANTO ANTONIO DO PARY, São Paulo.

Nr. 30 (305)

120.000 LIETUVIŲ RUSAI IŠVEŽĖ SIBIRAN!

KAUNAS. — Iš Lietuvos kalėjimų paleisti visi politiniai kaliniai, rusų pasodinti už lietuvybę. Žinoma, daugelis buvo jau spėta išgrūsti į Rusiją. Tik pastarosiomis keliomis dienomis prieš sukilimą iš Lietuvos išvežta Rusijon 40.000 lietuvių! Daugiausia buvo areštuojami buvusieji valdininkai. Tik viename Kaune nuo birželio 13 suareštuota ir išvežta 20.000. Gi iš viso per vienerius rusų okupacijos metus iš Lietuvos, jau surinktais Lietuvos vyriausybės daviniais, išvežta 120.000 lietuvių! Tai baisus skaičius tokiam kraštui, kaip Lietuva. Reikia laukti, kad, vis daugiau pakeliant uždangą nuo lietuviškojo „rojaus“, kuriame siuto ir šėlo žydai, rusai ir paleckininkai, nekaltų aukų skaičius dar padidės.

Buvo areštuoti visi Lietuvos armijos karininkai, kelis „atsivertėlius“ išskyrus, visi valdininkai, ypač aukštesnieji, visi Šaulių Sąjungos vadai (būrių, rinktinių ir Centro vadai ir valdybų nariai) ir įtakingesnieji šauliai, visi Nepriklausomybės kovų dalyviai, ypač tie, kurie kovėsi su Lolsvikais, beveik visi kariai (šie išžudyti) ir visi ūkininkai, kurie turėjo daugiau...

BERLYNAS. — Vokiečiai paėmė nelaisvėn vyriausią Stalino sūnų — Jokūbą Džugašvili. Jis yra sūnus pirmosios Stalino žmonos, kuri negalėjo pakeisti tirono Stalino žvėriškumo ir nusižudė. Jokūbas Džugašvili turėjo vyresniojo leitenanto laipsnį. Pasisakė su tėvu nutraukęs jau senai santykius ir dėl to gavęs nuolatinį šnipą — komisarą, kuris jį sekiojės visada ir visur. Pasitaikius progai, Jokūbas komisarą nušovė ir perbėgo pas vokiečius. Iš to jau puikiai matyti, kokia „drausmė“ viešpatuoja „nenugalimoj armijoje“. Net karininkai, net Stalino sūnus yra piktuoją su tėvu, šaudo politinius komisarus žydus ir bėga pas priešą!

BERLYNAS. — Kaip vokiečiai kovoja, matyti iš šių pavyzdžių: Hitleris įteikė aukščiausią geležinio kryžiaus pasižymėjimo ženklą ir žnarsumą eilei vokiečių lakūnų, kurie numušė daugiau 50 rusų lėktuvų. Tačiau ypatingai reikia pažymėti pulkininkas Moelders, numušęs... 115 lėktuvų! Jo vadovaujama eskadrilė numušė daugiau 800 lėktuvų! Majoro Trautloft eskadrilė numušė 500 rusų lėktuvų. Tokių „asų“ vokiečių karo aviacija šiaandien turi dešimtis. Tai puikiai įrengtų mašinų ir lakūnų šaltumo bei tvirtos valios ir patyrimo vaisiai. Vokiečiams konkuruoja tikrai anglai, bet ruskeliai — durneliai niekam tikę oro kautynėms. Ir ne nuostabu: jie niekad negaudavo atlikti pratimų tikrose karo aplinkybėse — jiems niekad neduodavo bombų, kad pasipraktikuotų mėtyti jas į taikinius! Mat, Stalinas bijojo, kad tų bombų lakūnai nepradėtų mėtyti ant Kremliaus (sic!)

MASKVA. — Vokiečių aviacija antradienio naktį bombardavo Maskvą. 200 vokiečių bombonešių pusšėtos valandos mėtė bombas raudos

Generolas Stasys Raštikis

Ant jo pečių Lietuvos atstatymo darbas.

Iš įvairių šaltinių gaunamos žinios paduoda, kad dabar visoje Lietuvoje vedamas atsistatymo darbas. Atsistatymui vadovauja generolas Stasys Raštikis.

nujų lizde, specialiai taikydami jas turie pastatyti prie Suomijos rube- numesti į Kremlį. Iš Kremliaus bežių, kad grasintų jos laisvei. Suo belikusi akmenų krūva. Sunaikinta nija paimanti iš rusų kalbos būdą Komunistų Centralė, radio stotis, r pradedanti šiandien kalbėti apie elektros stoties įrengimai. Dabar augumą ir gyvybinę erdvę (espaço vokiečiai jau visai arti Maskvos — ital). Kaip matyti, suomiai iš savo apie 200 kilometrų, o gal dar arčiau mokytojų“ šio to išmoko. Tik ko — tad bombardavimai, reikia laukti, nunistams bus sunku suprasti, kad bus dažni ir baisūs, kol Maskva pa r maža tauta gali reikalauti „gyvy- siduos. inės erdvės“ ir saugumo.

BERLYNAS. — Ant Dniepro vo kiečiai pasiekė naujo didelio laimė jimo, paimdami nelaisvėn dešimtis tūkstančių rusų, 400 tankų ir daug patrankų. Bet ši istorija kartoja kasdien kiekvienoje fronto vietoje, ypač suomių fronte. Suomiai jau dasivarė ligi Leningrado vartų. Da bar reikia laukti, kad vokiečių avi jacija Leningradą prieš „operaciją“ savo bombomis „apmarins“, o pas kui suomiai eis atakon. Suomijos parlamento pirmininkas pasakė kal bą kurioje pažymėjo, kad kiekvieno Rusijos valdžia kėsintis į Suomijos laisvę ir žemę. Šį kartą Suomijai aplėštiems ir sunaikintiems Pabal apsisaugosianti visiems laikams šiojo kraštams. Ypač Lietuvai vokie pavojaus. Suomija išvaduosianti ryšiai stengiasi pagalbėti. Eilė buv tinę Kareliją, jau du šimtus metų austrijos ir pietinės Vokietijos (Ba velkančią Rusijos jungą. Suomijai rrijos) katalikų vienuolynų pakvie suardysianti strateginius rusų lizdusė Kaune sukilimo metu sužeistuo-

sius, našlaičius vaikus ir ligones moteris atvykti į Alpes pataisyti sveikatos. Be to, iš visų Pabaltijo valstybių kviečiami 120 katalikų ir 100 protestantų dvasininkų sveikatai pataisyti ir rusų teroro suardytiems nervams poilsio duoti švelnioj Alpių kalnų aplinkoj. Išlaikymas ir gydymas yra visai veltui. Vokietijos ir Austrijos katalikų ir protestantų ben druomenės veikia išvien, nedaryda mos jokio skirtumo tarp invalidų ka talikų ar protestantų: šelpia visus išvien, kiek begalėdamos.

Tai tikrai krikščioniškoji arti mo mellė. Vokietijos katalikai pa deda Lietuvos katalikams užsigydy ti žvėrių komunistų ir niekšų žydu klastingai atvertas žaizdas.

VAŠINGTONAS. — Amerikos kariuomenė užėmė anglų (vijaną, esančią Pietų Amerikoje, Brazilijos šiaurėje.

TOKIO. — Japonija nusiuntė ultimatumą Indokinijos vyriausybei Saigone, kuris tuo jau buvo perstus. Kinija atidavė jiems. Nepatvirtintomis žiniomis japo nai jau puola Sibirą!

HELSINKIS. — Suomiai sulaužė rusų frontą ties Ladogos ežeru ir pasistūmėjo 100 kilometrų Leningra do link.

BERLYNAS. — Be atvangos bombarduojama Maskva. Bombarduo ta Odessa. Tūkstančiai rusų kareivių per bėga pas vokiečius.

BUDAPEŠTAS. — Vengrai su gavo žydą Bela Kun, buvusį Vengri jos diktatorių 1924 m.

LIMA. — Ekvadoras vėl puolė Peru. Tad karas Pietų Amerikoje iš naujo užvirė. Keista: abi šios „galybės“ turi didžiausius plotus tuš čių žemių ir pešasi!

BERLYNAS. — Ekstra praneša ma, kad supami didžiausi rusų ka riuomenės kontingental. I frontą rusai meta rezervus. Politiniai ko misarai eina su kulkosvaidžiais iš paskos ir taip palaiko „aukštą“ mo ralę ir drausmę... Rusai vartoja ir moterų legijonus!

KAUNAS. — Gavome Ekstra pranešimą, kad R. Skiptitis perėmė užsienių reikalų ministeriją.

KAUNAS. — Iš apivartos išima mi rusų pinigai. Jie jokios vertės neturi nes nieku nepadengti. Pav., vokiečiai už vieną markę skaito 10 rusų rublių.

Lietuvos auksą, Lietuvos vals tybės ir Lietuvos žmonių per 20 me tų sutauptus prakaito vaisius išvo gė banditas ir išsivežė į „turtiniausią“ kraštą — vagių urvą Maskva. Lietuvos litas liko nieku nepadeng tas. Tai yra šlykščiausias Lietu vos žmonių apiplėšimas.

ORGÃO DA COMUNIDADE CATOLICA LITUANA DE SÃO JOSÉ

Redator responsavel: JESUS SABORIDO MONTANÉS

Redação: CONVENTO SANTO ANTONIO DO PARY, S. Paulo Caixa Postal 4-118. Fone 2-6252
 Assinatura: Brasil e toda America do Sul -- 12\$, Europa -- 24, Estados Unidos -- 1 dolar.
 Numero avulso -- \$300. Numero atrazado -- \$500. Inscina treccadleniais 6 -- 12 puslapių.
 PRENUMERATA: Brazilijoje ir visoje Pietų Amerikoje -- 12\$000 Europoje--24\$000 ir S. Amerikoje -- 1 doleri;
 Paskiras numeris -- \$300. -- Redakcija rankrasciui nesaugo ir savo lėsomis negrazina. Honoraro niekam nemoka.
 Uz skelbimų turin: neatsako.

ŠVIESA

- LUZ

TELEGRAMOS

(Atkelta iš 4-to puslapio.)

KOVA BE GENEROLU

Tuchačevskis ir čia išsyk laikėsi, bet reikalą pagadino Stalinas, kuris buvo priskirtas politiniu komisaru. Jie susiginčijo nekartą, o vėliau skaitydami paskaitas karo akademijoje, Tuchačevskis Staliną prilygindavo Rennenkamui... Kietos galvos užsispyrėliui negalėjo patikti toki palyginimai. Kerštingoje gruzino galvoje subrendo keršto mintis.

Progos davė raudonosios armijos delegacija pas Staliną ūkininkų reikalais. Karinė vadovybė jautė iš kareivių nuotaikos, kokią klaidą daro valdžia, griaudama žemės ūkį. Krašte brende nepasitenkinimas, brende revoliucija. Stalinas pažadėjo pakeisti liniją, bet vos tik delegacija išėjo, tuojau čeka gavo įsakymą pradėti „valymą“.

Sužadžius Tuchačevskį ir kitus, Stalinas pajuto, kokią baisią klaidą padarė. Armija visa kaip vienas stovėjo už juos! Prasidėjo revoliucinis brudėjimas. Bet kruvinasis Ježovas ir Meklis, čekos vadai, rado išeitį: suimta 35.000 rusų karininkijos ir visi jie likviduoti!

Paduodame čia keliasdešimtis vardų žymesniųjų rusų karininkų, nusiųstų pas Abraomą:

1938 m. žuvo ar dingo be žinios beveik visi 80 narių Karo Tarybos, sudarytos 1934 m. padėti Apšaugos komisarui. Be anksčiau minėtų, dar priskaityti tarp nužudytųjų generolai: Alksnis, Raširinas, Brelovas, Dybenko (kurie išnešė mirties sprendimą savo draugams). Po jų buvo likviduoti — maršalai Jegorovas ir Bliucheris, generolai — Savitskis, Smolinas, Velikanovas, Ozolinas, Gorbačevs, Hekkeris, Suchorukovas, Kiubyševs, Tkačevs, Chripinas, Pomerancevas, Mezis, Apse, Bokis. Admirolai ir vice admirolai: Orlovas, Viktorovas, Sivkovas, Muklevičius, Ludrys, Kijerevas, Kojanovas, Duševs, Ivanovas, Smirnov-Sverdlovskis, ir kiti tūkstančiai karininkų visokio rango. Žmogus, be jokios politinės praeities, buvęs Stalino sekretoriumi — Meklis, drauge su Ježovu, be perstogės tęsia kruvinąją valymą, — taip rašo Suvarinas, buvęs Prancūzijos kompartijos sekretorius, savo knygoje „Stalin“, p. 635.

Šie visi vyrai pakeisti bemoksliais, kaip Timošenko, ničnieko nenusimanančių apie karo dalykus, Budennyj, lygiai tokiu „autoritetu“ ir kitais, kurie yra nepavojingi Stalinui. To vaisius rytų fronte matome. Bet — verčiau tvanas šiandien, negu kad Stalino sostas turėtų sugriūti.

Apmokami agentai vis dėlto skalina apie šių bemokslų „išmintį“ ir armijos „galybę“. Bet tai yra armija be generolų, kaimenė be piemens, pasigailėjimo verta kacapų banda. Jos likimas yra nuspręstas. Gal dar tokia „armija“ būtų galėjusi išsilaukyti, kada kare nereikėjo smegenų, bet moderniškam kare tokia „armija“ yra nulis, nepaisant, kad ją „nenugalima“ tituluoja.

Vienas už visus durnius gudres nis buvo maršalas Vorosiļovas. Bet pereinęs savaitės gale taip pat likviduotas! Vyriausią komandą perėmė į savo rankas Stalinas — šis bemokslis atentatininkas. Tad dabar laukime didžiausių „laimėjimų“...

Skaityk „Šviesa“
- žinosi tiesa!

KAUNAS. — Lietuviai sukilimo pradžioje tuojau puolėsi prie tiltų, radio stoties, rusų įsitvirtinimų ir čekistų lizdo. Ypač ši lizdą tuojau užėmė su visais jame buvusiais ar chyvais. Į lietuvių rankas teko la bai brangus dokumentų rinkinys, kur turi savo bylą beveik kiekvienas Lietuvos gyventojas! Patys čekistai išdavė savo „draugus“! Šiame archyve yra surašyti visi šnipai su jų pačių ranka rašytomis pareiškimais ir šnipinėjimo pranešimais. Prieš Lietuvos visuomenę kasdien atsiskleidžia vis naujų ir vis baisesnių išdavimo paveikslų. Čekos archyvan Kaune iš Maskvos perkeltos ir visos slapta veikusių lietuvių komunistų bylos, iš kurių aiškiausiai matyti, kas ir kiek yra gavęs pinigų, kas ir kur buvo gavęs kokius uždavinius atlikti — žodžiu, yra surašyta viskas, kas tik lietuvių komunistų judėjimui ir jo finansavimui. Reikia laukti, bus atidengtos kortos ir prieš mūsų „draugų“ akis ir Lietuvos policijos organai pasakys, už kelis grašius ėjo agitacija už „Naująją Lietuvą“ ir už rusiškos pilietybės priėmimą... Kantrybės truputį!

Pastarieji pranešimai sako, kad Lietuvoje yra daug suėmimų, vykdomų čekos archyvų dokumentais remiantis. Kai kurie buvę labai įtakingi „patrijotai“ nusizudė, bijodami patekti į Lietuvos teisingumo rankas. Lirkime, kad bent kartą būtų

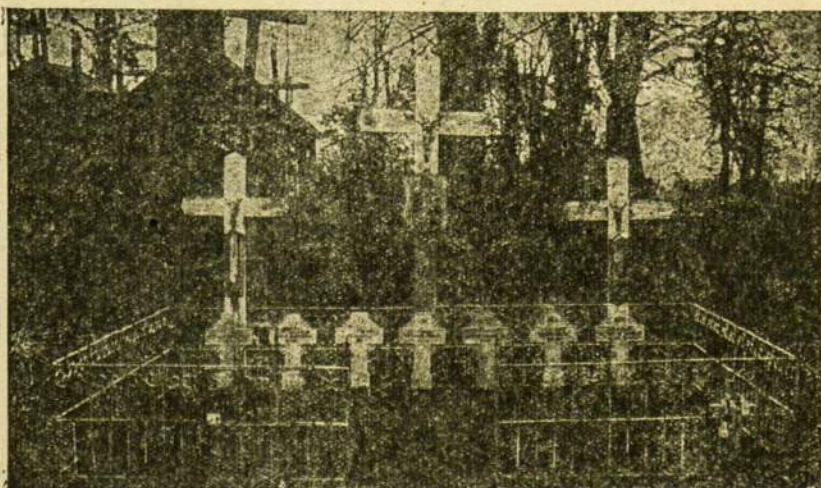
pagrindinis valymas ir bent kartą Lietuva būtų

BERLYNAS. — Su repatrijantais į Vokietiją grįžo Lietuvos raudo komisaro Pakarklio žmona Pakarklienė - Renigerytė. Ji buvo neseniai ištekėjusi pagal komunistinės civilinės metrikacijos tvarką. Tai buvo pirmoji „laisvosios meilės“ pora Lietuvoje. Bet čekistai suareštavo komisarienes brolių Otta Renigerį. Pakarklis ir Pakarklienė dėjo didžiausių pastangų jį išvaduoti, bet nieko nepadarė. Jiems paaikškėjo, kokios „galios“ turi „laisvos Lietuvos“ komisarai. Tad Pakarklienė ilgiau nelaukė, o dūmė Vokietijon.

Tikrai nelaimingos pirmosios žydiškos vestuvės Lietuvoje.

KAUNAS. — Pereitų metų gruodžio mėn. 15 d. prie Lietuvos Rytprūsių sienos dingo vokiečių kariuomenės atsarginis Franz Lind. Dabar jis rastas Lietuvoje civiliais drabužiais persirengęs. Apie savo dingimą Franz Lind papasakojo tokių žinių:

Minėtą gruodžio mėn. dieną jis išėjęs pasivaikščioti. Staiga buvo užpultas civilių armėnų, kurie tarp savęs kalbėjosi rusiškai. Jis buvęs dar toliškai Lietuvos sienos, tad užpuolikai jį nusitėpė į Lietuvos pusę ir nuvežė Kauno kalėjiman. Čia prasidėjo begaliniai tardymai. Visai grąšindami, rusai reikalavo, kad jis pasakytų, kokiai daliai pats priklausė ir kokios dalys dabar pasienyje stovinčios. Franz Lind protestavęs, pareikšdamas, kad Rusija ir Vokietija gyvena draugiškai, ir kad jį paleistų. Tačiau visos jo pastangos susisiekė su vokiečių konsulu buvo bergždžios: jis paliktas kalėjime ir tardytas toliau. Čekistai jam pareiškė, kad netrukus bus Rusijos-Vokietijos karas ir kad jis geriau padarytų, atvirai pasakymas, ko klausiamas, nes tik taip išvengs mirties. Tačiau vokiečiai nenusigando ir nieko rusams nepasakojo. Tada pradėjo varginti jo nervus, kad tik ką išgautų. Jis buvo pasodintas prieš 10.000 žvakių švie-

Jie mirė, kad mes laisvi gyventume.

Puri Gimtoji Žemė priglaudė dar 3.000 Lietuvos karžygių

šos lempą ir taip laikomas ištisas valandas. Buvo atremiamas revolveris į kaktą. Bet vokiečiai nutarė karo paslapčių neišduoti! Pagaliau, nualpo — ir tai jį, gal būt, išgelbėjo. Tuo tarpu prasidėjo sukilimas Kaune, vokiečiai pradėjo pulti — ir rusai bėgo užmiršę kalinius ir tar dyma. Pabėgo ar buvo lietuvių su kurtai Franz Lind, kuris su vokiečių daliniais ir papasakojo karo korespondentui savo pergyvenimus.

Iš šio fakto matyti, kad rusai iš tikrųjų jau senai rengiasi pulti visą Europą ir įvesti visur savo nežmonišką brutalumo sistemą. Taip pat iš to matyti, kokių priemonių čeka griebiasi, vogdama net iš sveltimos teritorijos kareivius. Dabar mes suprantame, kodėl Molotovas Lietuvą kaltino rusų kareivių vogimu... Pamatė apuokas savo paviekslą vandeny ir puolė jį mušti!

VAŠINGTONAS. — Amerikiečių laikraštis „Philadelphia Record“, at sakydamas į Amerikos komunistų svaichiojimus apie tai, kad Rusija esanti „laisvės, taikos ir tautinės nepriklausomybės čempionė“ ir kad todėl jai reikia pagelbėti kovoti prieš vokiečius, taip rašo:

„Tai yra ta pati Rusija, kuri buvo Hitlerio įrankiu, paėmė ir su triuškinu nepriklausomas Pabaltijo valstybes — Lietuvą, Latviją ir Estiją ir kuri suardė taikingą Suomijos demokratiją tokiu baisiu karu, kokio dar nebuvo buvę. Dabartinę bausmę raudonieji patys ant savęs užsitraukė, todėl jokios simpatijos jė nebėra verti. Gi komunistų nusistatymas — tarnauti Maskvai ir elgtis taip, kaip Stalinas diktuoja“.

Teisinga pastaba. Tik dėl tokių drąsių Amerikos demokratinės spaudos balsų šiam tarptautiniam gangsteriui ir plėšikui neteikiama amerikiečių parama. Kaip vėjas, išsklaidyti visi rusų melai apie „Pabaltijo laisvą išjungimą į Sovietų Rusiją“. Sukilimai šiose valstybėse pakankamai ir akliausiam Maskvos bernui ir žydams vandens nešėjui dūrė į akis. Tegul dabar tauškia apie tai, kokios meilės lietuviai rodė Maskvos zatrapams! Ypač rodė Kaune birželio mėn. 22-24 dienomis 1941 m.

KAUNAS. — Pradėję sukilimą, lietuviai tuojau Kaune paėmė nelaisvėn daugybę rusų jų pačių kareivi-

nėse. Kovoje prieš lietuvius rusai vartojo net artileriją! Dabar lietuviai šiuos nelaisvius laiko stovykloje, kaip įkaitus už tuos lietuvius, kurie yra ištremti į Sibirą. Tik vienoj vietoj Kaune apsupo ir paėmė du rusų batalijonai! Tai įrodo, kad lietuvius kovoti nėra užmiršęs. Tik su bobėje ir užsienin sprukę „tautos vaikai“ lietuvių garbingajai kovovome ir kovojame, kaip jį gali. Lietuviai turėjo siųsti savo kariuomenę Suomijon ir Pabaltijo valstybės skelbti karą Rusijai. Nėra jokios abejonės, kad Rusija būtų Suomijos ežeruose buvusi nuveikta, būtų paimtas Leningradas ir sukelta Rusijoje revoliucija. Jei vieni suomiai atsilaikė, tai pridėjus prie jų dar trijų Pabaltijo seserų gerai nankštintą kariuomenę, ruskelis — curnelis būtų pamatęs, iš kur jo kops dygusios.

Argi ne keista: kai turėjome gerą kariuomenę, puikią aviaciją, žinklų nemažai, tada ištizę viską atlavėme į priešų rankas; kai metus pavergavome, nieko netekome, kariuomenė buvo išblaškyta — sukilo ir — laimėjome!

Štai, gera pamoka visiems, kurie užmiršta lietuvių narsumą ir išgąstą skaičių. Kad ir kažin kas būtų, lietuvis antrą kartą gyvas neis vergauti. Tai ir yra šiais laikais sargbiausia nauda, kokią vergiją mus davė. Ši lietuvių nusistatymą žino visi mūsų priešai, todėl ir Lietuvos vyriausybei bus kurkas lengviau bėsimose taikos derybose.

Šventų švenčiausią tiesą Amerikos lietuviai įkalė į „Laisvės Varpą“ varį: „...laisvės nevertas, kas gina jos“.

KAUNAS. — Kauno kalėjime estas vienas rusų karininkas, kuris pasodintas penkeriems metams čion už tai, kad buvo nusiuntęs Maskvos komunistų partijos oficiozo „ravda“ redakciją straipsnį, palanai aprašantį Pabaltijo valstybių gyvenimą! Šis vargšas nežinojo, kad negali būti gero gyvenimo ten, ir nebuvo žydiškos tvarkos. Toki straipsniai tik biznį gali agitatoriams sieniuose pagadinti. Juk žydai ūkė, kad reikia vežti arbūzų iš Ukrainos „išbadėjusiems“ Lietuvos ventojams pavalgydinti, o čia „ne galimos“ armijos karininkas giria Lietuvos gyvenimą. Buržujus! Į kaimą toki „liaudies priešą“!

TĖVYNĖJE

KAUNAS. — Lietuviai nuo pat pirmosios vokiečių — rusų karo dienos aktyviai dalyvauja kovoje prieš bendrą Tautos ir visos žmonijos priešą. Jau neminime čia sukilimo Kaune. Vos tik lietuviai savo Tėvynėje pasijuto šeiminkai, tuojau paskelbta mobilizacija ir Lietuvos kariuomenė eina petys petin su reicho kariuomene. Ypač lietuviai pasižymėjo aviacijoje. Mūsų oro akrobatų po kelių skraidymo valandų moderniais vokiečių „stukais“ pasidarė puikūs „stukininkai“ ir šiandien jie sminga ant rusų pozicijų ir gausiai beria lietuviškas „gėles“, panašiai, kaip pernai jas bėrė žydai. Pernykštės buvo falšyvos, nes turėjo česnako kvapą; tikros lietuviškos yra tos, kurias lietuviai leidžia iš „stukų“ ant „Stalino linijos“. Tiesa, jos ne tokios kvapios ir minkštos, bet už tat daug labiau įtikina rusus, kaip jie buvo laukiami Lietuvoje svečiai ir kokio „dėkingumo“ lietuviai jiems jaučia dėl „saulės“ atnešimo į mūsų „tamsų ir atsilikusį“ kraštą.

Lietuviai tarnauja, kaip paraštininkai. Jie daugumoje moka rusų kalbą ir nusileidę nakties metu su parašutais į rusų užfrontę jau orientuojasi. Lietuviai gerai susipažinę su rusų kariuomenės tvarka, ženklais, dėvi tą pačią uniformą, tad ir pavojų būti susekiamiems yra kur kas mažiau. Lietuviams parašutininkams lengva nuduoti paklydusį, kurios nors išnaikintos dalies karių, lietuvis gali pasisakyti tiesiai esant „20 korpuso“ karys, patėgęs iš vokiečių „jungo“ — ir dar bus bolševikų priimtas, kaip didvyris. Tai kelia rusų tarpe tam tikros panikos, nes jie nebežino, kas draugas, kas priešas. Gi užfrontėje lietuvis moka uždavinį atlikti . . .

Lietuviai tarnauja ir šarvuotiose, o taip pat ir pėstininkų divizijose. Lietuvijų vadai yra lietuviai karininkai, tik operacijų planas yra visiems privalomas vienas — tas, kurį turi iš anksto išdirbusi vokiečių karinė vadovybė. Bet kitaip tokio masto kautynėse, kokios dabar vyksta Rusijoje, kur vienu metu stoji daugiau 9 milijonai vyrų, nė neįmanoma. Juk negalima norėti, kad kiekvienas svetimąsi legijonas ar divizija siektų paskirai uždavinių; čia turi būti koordinacija.

VILKAVIŠKIS. — Kaip vokiečiai paėmė Vilkauskį, esantį vos 20 kilometrų astu Vokietijos sienos, ap-rašo jų karo korespondentai.

„Suėmėme vieną rusų karininką. Per tardymą jis pareiškė, kad pradėjus vokiečiams pulti, rusų igula Vilkauskis nesuivokusi, kas čia darosi. Niekas netikėjo, kad tai būtų Vokietijos — Rusijos karas! Visi manė, kad tai kokia nors dalis atlieka lauko pratimus. Tik netrukus visas abejones išblaškė Eidtkūnų — Vilkauskio plentu parbėgančios iš pasienio rusų dalys. Tai buvo lengvosios tanketės, vikšriniai pabūklai, labai lengvi dviejų vietų plieno sliekai. Jie, parbėgę į Vilkauskį, pasakė mums, kas dedasi — Vokietija puola mus didžiulėmis jėgomis! Tada iš miesto pasitraukėme ir susista tème pabūklus atstu. Vadas įsakė šaudyti į miestą. Tik po pusvalandžio pasirodė vokiečiai. Jie įėjo į miestą ir pradėjo žygiuoti Marijampolės link. Tada Vilkauskis iš šiaurės, prisidengdamas gojeliais, puolė rusų dalinius. Vokiečiai buvo užklupti užpakalio. Prasidėjo aršioji kova gatvėse, kuri truko kelias valandas. Rusai su dideliais nuostoliais buvo iš miesto išmušti ir pabė-

go šiaurės link. Mes žygiavome artyn Marijampolės plentu, kuris veda į Kauną. Marijampolėje rusai nebesistengė laikytis. Tik prieš išbėgdami, jie sušaudė daug vietos lietuvių, o apylinkės ūkininkus labai aplėšė ir daug ūkių sudegino . . .“

Tai taip barbarai atsisveikino su Lietuvos kraštu — su mūsų gimtosiomis sodybomis. Jie jas sudegino, nes azijato iškrypusi moralė džiaugiasi, matydama sunaikinimą. Koks tikslas deginti tuščius (nes vasaros pradžia) namus? Ar jie gali patarnauti vokiečiams? Aišku, ne. Tai tik tamsiųjų ir brutaliųjų naikini mo instinktų pasireiškimas. Taip rusai įrodė, kad jie tikrai atėjo lietuvių nuo karo ir sunaikinimo „apsaugoti“ . . .“

Ko rusai daugiau galėjo tikėtis iš kovos su vokiečiais, jei jie ant pat sienos — Vilkauskis — miegojo ir nežinojo, kad jau karas senai prasidėjęs, kad jau Kaunas sumuštas, o jie dar čia mano, kad . . . tik lauko pratimai! Prie tokių nuostabių ryšių ir tokios tvarkos kariauti galima tik su . . . blakėmis lovoje, bet ne su modernia vokiečių kariuomene.

KAUNAS. — Kaip rusai norėjo visus Lietuvos ūkininkus suvaryti į kolchozus, matyti iš to, kiek jiems nustatydavo pristatyti valdžiai grūdų. Paduodame čia tik vieną pavyzdį. Ūkininkas, kuris turėjo aukščiausią žemės normą — 90 hektarų „buržuazus“ — turėjo valdžiai duoti 3000 4 tonas grūdų, 100 centnerių bulvių, 100 centnerių pašarinių šakniavaisių, 2 arklis, 4 galvijus, 10 kiaulių, 50 paukčių ir tt.

Pagalvok, Skaitytojau, ar koks nors lietuvis ūkininkas, turėdamas 30 ha. žemės, galėjo tokia „maža“ norma išpildyti? Tad išeina, kad rusai lietuvių neversdavo dėtis į kolchozus — jie patys „dėdavosi“ . . .“

ŽENEVA. — Žinomas Lietuvos politikas, mokslininkas ir publicistas J. Gabrys, kuris numušė Smetonos biustui nosį ir dėl to turėjo gyventi užsieniuose, Šveicarijoje, dabar siūlo Amerikos lietuviams sudaryti žinomų asmenų teismą, kuris turėtų nuteisti šio diktatoriaus „nuopelnus“ Lietuvos palaidojime.

Tokiam sumanymui mes pritariame. Tik manome, kad ne vienas Smetona buvo kaltas. Lietuviuose vergijos metai išugdė pataikavimo dvasią, batlaizivimo įprotį. Ką Smetona būtų galėjęs padaryti, jei visi tautininkai būtų jo nevadinę „tautos vadu“, jei visi lietuviai, ypač inteligentija, būtų skelbusi moralinį boikotą? Bet kur tauti! Kiekvienas stengėsi kaip kvailiau prisilaužyti, kaip mandriau „vada“ pašlovinti. Mokytojai, valdininkai, karininkai — visiems išminties saule žibėjo Smetonos karališki svačiojimai. Kai pagalvoji, kokio susmulkėjimo lietuviai pasiekė — priklu darosi. Kiekvienas, kuris drįso parodyti charakterį, būti laisvas, ne vergijos žmogus, tas buvo ujamas, persekiojamas, be duonos kasnio paliekamas. Besmege nis Smetona manė, kad pataikūnų gauja yra tvirčiausia atrama jo boiškaiki diktatūrai. Vadinasi, šiais metodais tauta buvo „parengta“ sunkiems laikams . . .“

Atėjo svetimieji okupantai, atėjo žydų ir rusų viešpatavimas. Paleckis ir jo pakalikai tą patį kurpali pasiėmė iš kampo ir pradėjo tempti ant jo lietuvišką dūšią. Ir vėl atsirado (neįtikima!) eilė elito, daugybės inteligentijos ir meno atstovų, kurie puolė tuo pačiu glaudumu lai-

zyti kacapiškos vyžos, kaip buvo laižę Smetonos kelines. Kurgi dingo tas išdidusis lietuvis, tas save gerbiąs žmogus — kurgi jis dingo? Ar jau mūsų tautoje tokių nebūtų?

Ak, būti buvo, bet mes konstatuojame liūdną faktą, kad lietuvis sunyko savo dvasia, jis prisigėrė vergiškumo raugo ligi ausų, jis nuostojo žmogaus savigarbos jausmo, jis visiems įpratintas lenktis dėl plutos, dėl pinigų — dėl kvailiausio blizgučio.

Mielas Skaitytojau, pagalvok tokį dalyką: rytoj Lietuvą užima abisinai. Kaip tau rodos: rastų jie Lietuvoje žmonių, kurie pradėtų laižyti juodiesiems, ar ne?

Idomus rebusas, ar ne? Mes manome, kad tūkstančiai tų, kurie garsiai apie patriotizmą kalba, imtų tuojau įrodinėti lietuvių kilmę iš Abisinijos! Profesoriai ir literatai tuojau pradėtų „mokslinius“ įrodinėjimus duoti, himnus rašyti, o daugelis pirktųsi dažų ir išsiteptų juodai juodžiausiai, kaip velniai. Juk jeigu tepėsi raudonai, tai kodėl nesiteptų juodai?

Tad vienas Smetona nekaltas. Tauta turi visumet tokią vyriausybę, kokios ji yra verta. Tai nesugriaujamą visuomenės mokslų dėsnis. Jei mus engė Smetona, tai mes to buvome verti, nes, priešingai, būtume sukilę ir jo jungą nusimetę. Jei mus plovė žydai, to buvome verti, nes ir dabar daugelis neatsigėri jų skarmalais ir ilgisi jų biaurių barzdų ir kruvinių rankų. Pakalbėk su lietuviu čionai — kad užgiedos Izraelio giesmę, net šikšnosparniai nusigandę klausosi!

Tai ką su tokia ištižele tauta galima padaryti ir ko geresnio laukti? Smetona dar permažai engė pataikūnų kailį, nes ligi kraujo nedaugė. O, žydai — šitie pasiekė kaulų smegenis. Todėl lietuvis ir paėmė ginklą į rankas. Iš gražios retorikos, kad verčiau mirti, negu vergu gyventi, jokios praktinės naudos nebuvo, kol savo kailiu lietuvis patyrė, kas yra vergija. Dabar lietuviu spraudu, toki idijotai, kaip Smetona, daugiau neįjodyt, nes visai kitas galvojimas susidarė lietuviu sąmonėje. Dabartiniu momentu vyriausias naujosios Lietuvos vadų uždavinys — išvyti vergiškumą iš mūsų tautos, kad kiekvienas lietuvis būtų sau žmogus, nesidairyty ir kvailai nesigėrėtų svetimu — vistiek, ar tai vyža, ar tai kelinėmis, ar tai plutos gabalu.

Ne charakterio žmonės turi būti naikinami ir persekiojami, bet pataikūnai, batlaiziai, karjeristai. Tokių Lietuvoje neprivalo likti nė vieno. Tada ir politinės audros mūsų neparbloks.

KAUNAS. — Betarpiškos žinios iš Lietuvos rodo, kad bolševikų šėlimo mūsų krašte būta daug didesnio, negu pradžioje atrodė. Miestuose, miesteliuose ir kaimuose randama vis naujų bolševikų teroro aukų. Vien iš Šiaulių miesto bėgdami bolševikai išgubeno ar dalinai nužudė per 700 politikalių. Sugriautuose Tauragės apylinkių kaimuose rasta eilė išžudytų ūkininkų. Žmonos nesuranda vyrų, vaikai tėvų, giminės savųjų. Dešimtys tūkstančių neturi pastogės.

KAUNAS. — Lietuvos kariuomenės sukilimas buvo toks staigus ir netikėtas, kad dauguma Sovietų pareigūnų nesuspėjo iš Kauno pabėgti. Jie buvo sulaukyti ir areštuoti. Lietuviai sukilėliai paėmė į savo kontrolę radio stotį ir visas valdiš-

kas įstaigas. Iš karto Sovietų komisariatsai nesusigaudė kas darosi Kaune. Tik kada sukilėliai puolė raudonarmiečių barikadas ir karolizdus, tai rusų karininkai susigriebė ir visa jėga puolė sukilėlius.

Kauno gatvėse ėjo baisios ir žiaurios kautynės. Sukilimas, kuris prasidėjo sekmadienį, birželio 22 d., užsibaigė tik antradienį, birželio 24 d., kada atėjo į pagalbą vokiečiai; raudonieji buvo visiškai išblaškyti.

Lietuvių sukilimas įvyko Vilniuje, Šiauliuose ir kituose miestuose. Iš kur lietuviuose atsirado tiek drąsos sukilti prieš raudonarmiečius? Suprantama, kad Sovietų bolševikų komisariats metų laiko šeiminkavimas, lietuvių terorizavimas ir trėmimas tiek lietuviams buvo skaudus ir nepakenčiamas, kad jie ryžosi verčiau mirti, kad kiti galėtų gyventi.

Šiandien trijų tūkstančių lietuvių kapai liudija baisų Sovietų bolševikų žiaurumą. Šiandien Lietuvos lietuvis nelinkėtų Sovietų bolševikų režimo net ir savo didžiausiam priešui.

Sovietų komisariatsai Vilniuje, sužinoję apie sukilimą Kaune, viską palikę bėgo į Rusiją. Sakoma, kai vokiečiai atėjo į Vilnių, tai jau rusų bolševikų neberado. Visi buvo išvyti.

VAŠINGTONAS. — Buvęs Lietuvos diktatorius Antanas Smetona labai nusiminė, kad negalės daugiau terorizuoti mūsų Krašto žmonių. Jis vaikščioja, kaip žemės pardavęs. Skaitytojai, be abejonės, atsimena mūsų vieną pranešimą Smetonos atžvilgiu. Jau senokai mes pranešėme, kad jis, labai apdairus, kai reikalas liedsavo jo paties kailį, vis dėlto buvo apstatytas ministerių Škirpos ir Lozoraičio, kurie jam patarė vykti į Ameriką „Lietuvos vaduoti“ . . . Iš tikrųjų, Lietuvos ministrai norėjo nusikratyti šio puikiybės apjakinio senio, kad nekliudytų su savo pretenzijomis „Aš vienintelis prezidentas!“ sudaryti naujais pagrindais demokratinės Lietuvos vyriausybės, kai tam ateis laikas. Dabar taip ir išėjo. Žinoma, čia kokios staigmenos nereikia įžiūrėti, kadangi Škirpa turėjo senai žinoti, kas vėliau įvyks rusų — vokiečių santykiuose.

Pati juodoji dėmė, kokia yra buvusi Nepriklausomos Lietuvos gyvenime — Smetonos diktatūra. Ji suniekino daugelio širdyse pačią laisvės idėją, ji tautos neparengė sunkioms vergijos dienoms, ji paliko tautą vieną kentėti svetimųjų priešpaują, kvailiais ramimais sukliudžiusi išbėgti tiem kurie šiandien vir tų šaltais lavonais ir kurie Lietuvai buvo brangiausi ir reikalingiausi.

Mes iš savo pusės pageidaujame, kad šis Lietuvos diktatorius, šis klastotojas jos gyventojų valios, šis nerinktas karalius būtų aidootas teismui, kuris turėtų autoritetingai pasakyti, kokia vieta tenka jam dabartinėje Lietuvoje ir koks vardas — Lietuvos istorijoje.

Siuvėjos, dėmesio!

Skubiai reikalingos vaikams drabužėlių siuvėjos, priimti darbą į namus; taip pat reikalinga specialistė prosavotoja (lygintoja). —

Praça Carlos Gomes, 121

(greta Praça João Mendes).

Noticia Religiosa

Evangelho

(S. Lucas cp. 16, 1—9)

Dizta tambem Jesus a seus discipulos: Havia um homem rico que tinha um feitor e este foi accusado deante delle como quem havia dissipado os seus bens. E elle o chamou, e lhe disse: Que é isto que ouço dizer de ti? dá conta da tua administração, porque já não poderás ser meu feitor. Então o feitor disse comsigo: Que farei, visto que meu senhor me tira a administração? Cavar não posso, de mendigar tenho vergonha. Sei o que hei fazer, para que, quando fôr removido da administração, ache quem me receba em suas casas. Tendo chamado pois cada um dos devedores de seu senhor, disse ao primeiro: Quanto debes tu a meu senhor? E elle respondeu: Cem cados de azeite. Então lhe disse: Toma a tua obrigação; e senta-te depressa, escreve cincoenta. Depois disse a outro: E tu quanto debes? Elle respondeu: Cem côros de trigo. Disse-lhe o feitor: Toma as tuas letras, e escreve oitenta. E louvou o senhor ao feitor infiel, por ter obrado com tino; porque os filhos deste seculo são mais nabeis para com os da sua casta que os filhos da luz. Portanto eu vos digo: Grangeae-vos amigos com as riquezas da iniquidade, para que, quando fallecerdes, vos recebam nos tabernaculos eternos.

Evangelija VIII sėkmadieniui po Sekminių

(Luko 16, 1—9)

Jis sakė taip pat savo mokytiniams: Buvo vienas turtingas žmogus. Jis turėjo užvaizdą. Tas buvo jam apskūstas, kad esąs išėikvojęs jo lobį. Todėl jis pasiūkė jį ir jam tarė: Ką tai girdžiu apie tave? Duok apyskaitą savo užvaizdavimo, nes jau nebegali toliau būti užvaizdu. Užvaizdas gi pats sau vienas sakė: Ką veiksiu, kad mano valdovas atima iš manęs užvaizdavimą? kasti neįstengiu, elgetauti gėdžiuosi. Žinau, ką darysiu, kad žmonės mane priimtų į savo namus, kuomet būsiu atstatytas nuo užvaizdavimo. Taigi, jis suvadino savo valdovo skolininkus vieną po kito ir tarė pirmajam: Kiek tu esi skolingas mano valdovui? Tas atsakė: Šimtą statinių aliejaus. Jis jam tarė: Imk savo raštą, greitai sėskis ir rašyk: penkias dešimtis. Po to jis tarė kitam: O tu, kiek esi skolingas? Šimtą saikų kviečių. Jis jam tarė: Imk savo raštą ir rašyk: Aštuonias dešimtis. Valdovas pripažino neteisiojo užvaizdo gudrumą, nes šio pasaulio vaikai gudresni su sau lygiais už šviesos vaikus. Ir aš jums sakau: Darykite sau prietelių apgaulingų turtų pagalba, kad jums mirus priimtų jus amžinąsias padangtes.

Švietimo ministerio J. Ambrazevičiaus kalba prie Karžygių kapo Kaune

Kaune einas dienraštis „Laisvė“ paskelbė Lietuvos švietimo ministerio Juozo Ambrazevičiaus kalbą, pasakytą laidojant sukilimo metu žuvusius lietuvius:

„Nepirmas kartas šioje vietoje prasiveria duobės, kad priimtų kūnus tų, kurių kraujas reikalingas palaikyti tautos laisvei.

„Tačiau niekadose toji duobė nebuvo tokia didelė, kaip šiandien. Tai rodo, kiek Lietuvos žemė yra ištroškusi laisvės“, kalbėjo ministeris.

„Tai rodo, kokia stipri tėvynės meilė jau yra išaugusi jos vaikų širdyse, kad ištisi jų būriai — šimtai ir tūkstančiai, savu noru ryžtasi mirti, kad tik svetimiems nevergautų.

Pajaučiam, šių gilių kapų aki vaizdoj, visos tautos pasiryžimą gyventi per mirtį.

„Didingas tai momentas, bet ir gaudus. Gaudu su kritusiais didvyriais išsiskirti kovos draugams, tėvams ir artimiesiems, gaudu ir laikinajai vyriausybei.

„Kovos draugams ir kariams

vienas nusiramintas — partizanai kovojo ir žuvo didvyriškai, kaip kovoja narsiųjų pasaulio tautų sūnūs.

„Tėvams, giminėms ir artimiesiems tėvynės vardu dėkojame, kad išaugino ir atidavė tėvynei tai, ką jie turėjo brangiausia.

„Visai tautai graudu, kad neteko tų žmonių, kurie jos gyvenimo pažangai buvo reikalingi; neteko idealingiausių žmonių.

„Pasilik, tačiau, viltis, kad jų kraujas neišgaruos be vašių šioms dienoms ir ateičiai.

„Šios tylios, kuklios laidotuvių, kaip tylus ir kuklus buvo mūsų partizanų pasiaukojimas, ateityje pavers jų kapus gausiai lankoma vieta. Tylos ir ramybės.

„Tos ramybės, kurioje telkiasi ir bręsta nauja dvasios energija, naujam gyvenimui kurti ir dėl jo kovoti.

„Skyrium ar būriais lankydami prie šių partizanų kapų stiprė sime dirbti, o jei reikės ir mirti dėl to idealo, dėl kurio jie aukojosi, būtent, dėl Lietuvos laisvės“.

KOVA BE GENEROLU

Raudonoji armija komunistų buvo taip išaukštinta, kad už ją nebuvo didesnės galybės visame pasaulyje, danguje ir ant žemės. Dabar ši „armija“ gavo puikios progos parodyti savo galybę... Pasirodė, vokiečiai buvo geriau informuoti apie šią „galybę“, negu komunistai. Mat, buvo skirtingas informacijų šaltinis: komunistams „žinias“ teikė žydai iš Kremliaus, vokiečiai jas gaudavo iš savo agentų. Hitleris pakūrė Rusi-

ją nuveikti 6 savaites. Nuostabių tikrumų jo planas yra vykdomas. Sunku tikėti, kad daugiau atsilaukys Rusijos „nenugalimoji armija“. Be visų kitų dalykų, prisidėjusių prie Rusijos silpnumo (brutali despotiška vidinė santvarka, politiniai komisarai armijoje, technikos personalo stoka, susisiekimo tinklo nebuvimas kariuomenei permesti, pati rusų prigimtis linkusi į atsilikimą ir tinginį, svetimų žemių prisiplėšimas ir tt.) — taigi be visų šių priežasčių buvo dar viena, labai svarbi rusų pralaimėjimo priežastis: karo vadų stoka. Stalinas kariauja be generolų. Rusų kariuomenę „veda“ bėmoksčiai demagogai, pereito karo feldwebeliai ar demagogai, kurie karo dalykų išmano tiek, kiek degloji astronomijos. Ginklų, kaip vokiečių pranešimai rodo, rusai turėjo didelę daugybę. Kareivis, tiesa, rusas yra tamsus ir moderniam karui nepriaukęs. Bet su tokia milžiniška mase vis dėlto bent kiek galima buvo pasilaikyti, jei rusai būtų turėję kam sudaryti operacijų planą. Dabar jie kovoja, nelyginant avys prieš vilką: vokiečiai juos išveda iš vienu pozicijų — bėga ruskelis į kitas pozicijas ar tiesiai bėga tolyn, kad tik išlėgtų. Vokiečių pranešimai skelbia, kad jau nutrūkęs ryšys tarp „vadų“ ir nelaimingos kariuomenės, kuri palikta savo likimui. Be to, komanda padalinta trimis „draugams“ maršalams: Timošenko, Budennyj, Vorosilovui. Vokiečiai juokiasi iš rusų ir sako, kad gal greičiau laimėjimas ateitų, jei būtų tiek vadų, kiek rusų armijoje yra karininkų... Iš tikrųjų, tai yra tikrai nemokšų darbas — tą patį frontą dalinti į grupes ir kiekvienai fronto sričiai duoti kitą visai nepriklausomą vadą! Tai įrodo, kad rusų komanda neaprepią viso fronto pati. Ko galima laukti iš kovos tokiais atvejais, kiekvienam aišku, kuris nėra apakintas „galybės“ manijos, kaip apakinti yra komunistų pakalikai, kurie ir šiandien kartoja 1904 metų „išmintį“: Kepurėmis užmėtysime!

Būtų bent šokia tokia išėitis.

Rusai yra šiandien anglų sąjungininkai. Aišku kiekvienam, kad ginklų pristatyti anglai rusams negali, nes neturi pro kur. Jei ir galėtų — nesistytų Rusijon to, kas jiems namie labai reikalinga ir ką su tokiu sunkumu ir rizika veža patys iš Amerikos — ginklus. Bet anglai galėtų duoti rusams savo komandą — gen. Wawell ar kitą kurį išmintingą vadą. Karinė misija Stalinui apie tai užsiminė. Bet rusai šoka, kaip mes ka ant dūmų! Kokia bus garbė jiems, kad karą laimės anglai? Jie įsitikinę, kad karą netrukus laimės rusai, tad kaip atiduoti laimėjimų laurus „kapitalistinėms kiaulėms“?

Mes čia ir susiduriame su problema, apie kurią norime plačiau painformuoti savo skaitytojus. Rusi ją pradudė išsigimėlis ir moraliai bei psichiškai nesveikas žmogus — Stalinas. Apsėstas valdžios troškulio, visur aplink save jis tematė priešus, tykojančius išversti jį iš Kremliaus despotos sosto. Ak, tai ne naujiena, o visų diktatorių toksai kelias — senovėje ir dabar. Erodas žudė nekaltus vaikelius, Stalinas žudė savo generolus. Daugiausia raudonajai armijai kraujo yra nuleidęs pats didžiausias jos bičiulis — Josif Visarionovič Stalin — Džugašvili.

1937 metų birželio mėn. lyg griaustinio trenksmas nutrenkė visą raudonąją armiją ir visus Rusijos gyventojus: nuteisti mirti ir sušaudyti visi kariuomenės vadai! Nusirito galvos šiems: maršalui Tuchačevskiiui ir generolams Jakirui, Korkui, Eidemanui, Feldmanui, Primakovui, Uborevičiui ir Putnai (šiedu lietuviai). Dabar jau paaiškėjo, kad visa ši biauri skerdynė buvo tik tam, kad įbaugintų armiją ir nušluotų nuo kelio įtakingus ir Stalino diktatūrai pavojingus vyrus, kaip maršalą Tuchačevskij, genialiausią Rusijos karį. Kadangi vienam byla sudaryti buvo nepatogu, kiti generolai buvo tik kaip dekoracija scenai įrengti...

Maršalas Tuchačevskis buvo sukūręs Sovietų Rusiją. Jis laimėjo lemiamas kautynes 1918 metais ties Simbirsku su čekais ir baltaisiais, jis sumušė ties Buluku 1919 metų pavasarį Kolčaką, kuris jau buvo užėmęs beveik visą Rusiją (tik šeštadalis Rusijos buvo komunistų rankose belikę), jis 1920 metais galutinai sumušė Kolčaką prie Krasnojarsko, o Denikiną prie Juodųjų jūrų ir paėmė Krymą. Tai buvo vyras, kuris turėjo karo dalykams galvą.

Bet ši galva turėjo nelaimės susitikti su Stalinu Lenkijoje. Norą

(Nukelta i 2-ą pusl.)

Dėl naujų įvykių Lietuvoje

Lietuva, iškentėjusi ištisus metus (nuo 1940 m. birželio 15 d.) svėtimoje okupacijoje, rusiško bolševizmo tipo, šių metų birželio 22-23 24 dienomis pateko į vokiečių karišką okupaciją, kaip 1914—1918 karo metu. Lietuva nėra užmiršusi vokiškos okupacijos anų laikų, todėl ši naujoji okupacija nėra jai didelė naujiena, ypač, kai ji atėjo rusų azijatiškos okupacijos pasekoje. Lietuvai vienu metų bėgyje lemta perkėsti dvigubą okupaciją; tat galima sau įsivaizduoti, kiek skriaudos kraštui yra padaryta, kiek skausmo jos gyventojams tenka patirti. O betgi lietuvių ištvermė nepalaūta, ypač Lietuvos jaunimo dvasia nepriklausomybės metu iš anksto pasirodė didvyriška: prie pirmos progos Lietuva kariai, šauliai ir moksleiviai sukilo prieš sovietų tiraniją ir visam pasauliui parodė komunistų propagandos melagystę būk Lietuva savo noru pasidavusi sovietams, parodė ir tai, kaip buvo nepakenčiamas ir neprimtinas Lietuvos liaudžiai rusiškas bolševizmas.

Kauno, Vilniaus ir visos Lietuvos lietuviai sukilo įkvėpti vien Lietuvos nepriklausomybės ir, žinoma, ne tam, kad tarnautų naujos okupacijos tikslams. Gatimas daiktas, kad sovietų ir jų simpatikų propagandos karo mašina bandys lietuvių sukili bą peikti ir dergti, gal būt, prikaišios naciškumą. Tačiau kiekvienas nuoširdus lietuvis, kiekvienas kenčiančios Lietuvos draugas s aitys savo pareigą priekaištus atremti.

Amerikos vyriausybė ir didžioji spauda Lietuvos padėtį supranta; štai, pavyzdžiui, „The New York Times“ liepos 1 d. laidoje taip sako: „Sukilimai Baltijos valstybėse buvo neišvengiami prie pirmos progos, nepaisant, ar tai vokiečiams rūpėjo, ar ne; kaip ten bebūtų, pakraščių valstybės (suprask, Lietuva, Latvija, Estija, Suomija, Lenkijos Rytai) ne turi tikrai laisvo pasirinkimo politikoje, — joms tenka veikti žiauriausio teroro apytovose; ne mums juos teisti (girti ar kaltinti) jų tragiško pasirinkimo valandoje“. Taip galvo-

ja bešališkas Amerikos laikraštis. Taip, — sukilimas prieš sovietų teroristišką diktatorišką režimą Lietuvoje anksčiau ar vėliau buvo neišvengiamas. Visiems lietuviams yra aišku, kad sukilęs Lietuvos jaunimas aukojo savo gyvybę tik vardan Lietuvos laisvės ir nepriklausomybės, o keršto jausmas sovietų režimui ar talkai vokiečių kariuomenės žygių čia, psichologiškai imant, rolės nevaicino.

Dabar kiekvienam doram lietuviui patrijotui rūpi, kas ir kaip bus toliau? Kiek Lietuvai bus duota laisvės ir pagalbos savo žaizdoms gydyti?

Lietuvos ateities likimas šio momentu tebėra nepaaiškėjęs. Vienas betgi dalykas yra labai aiškus: Lietuvos žmonėms yra reikalinga visokia pagalba. Neprietelingi bolševikai taip terorizavo žmones, kad nebuvo galima besusižinoti su savo giminėmis, o apie pašalpos suteikimą nebuvo prasmės ne kalbėti. O dabar kaip bus, — gal netrukus patirsime.

Lietuvos laikinoji santvarka, žinoma, dabar priklausys vokiečių kariškos valdžios. Jau dabar įvairūs gandai mus pasiekia: esą, Lietuvai kas tai paskelbęs nepriklausomybę. Jei tai būtų tiesa, ką tai reikštų? Juk Lietuva, bent teisės atžvilgiu, nėra nepriklausomybės nustojsi. Lietuvių tauta laukia Lietuvos nepriklausomybės atsteigimo, o ne „naujos nepriklausomybės“ skelbimo. Lietuvai tebėra gi gyvas ir 16 vasario 1918 metų Vilniaus aktas ir 22 metų nepriklausomo gyvenimo tradicijos. Tat ir urime reikalauti besąlyginės nepriklausomybės atsteigimo, tokios nepriklausomybės, kuri priklausytų valios lietuvių tautos, o ne tokios „nepriklausomybės“, kuri lietuvių nepriklausytų.

Lietuvos Pasiuntinybė,
Washington, D. C.

Skaityk „Šviesa“ — žinosi tiesą!

Skaitykite „Šviesa“

Ar jau girdėjote apie kolonizaciją Paranos Šiaurėje?

Apie Paranos estado šiaurės sritį daug kas kalba ir pasakoja, tačiau lietuviams, suinteresuotiems kolonizacija ir šikūrimo žemės ūkyje nepatartina klausyti jokių kalbų, o rei kia nuvažiuoti į vietą ir patiems įsitikinti.

ŠIAURĖS PARANOJE visur žemė aukščiausios rūšies, «terra roxa», padengta stambiu ir puikiu mišku.

ŠIAURĖS PARANOJE anglų kolonizacijos kompanija Cia. de Terras Norte do Parauá turi pusę milijono alkierių geriausios žemės. Labai sveikas klimatas, puikus vanduo, gele žinkelis ir automobilių keliai šiai vietai, aukštos ūkio gaminių kainos. Visa miško medžiaga galima parduoti vietoje, kur veikia 52 lentpiūvės. Nuosavybės dokumentai garantuoti. Žemė parduodama išsimokėjimui 4–5 metams po 650 mlireisų už alkerį (apie 2 su puse ha). Vietos labai gražios ir lygios. Duodami nemokamai biletai važiuojantiems apžiūrėti žemių.

Dėl smulkesnių informacijų ir nemokamų bilietų gali ma kreiptis asmeniškai ar laišku pas kompanijos įgaliotinį ST. VANCEVIČIU, RUA AFONSO PENA, 289, S. PAULO Tel. 4-8371. Iš São Paulo į Šiaurės Paraną galima važiuoti gegužės 26, birželio 16, liepos 7 ir 28, rugpjūčio 18 ir rugsėjo 8 dieną.

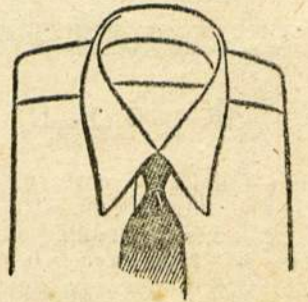
PASTABA: Paranos šiaurėje jau turi pirkę emės apie 40 lietuvių šeimų.

Seniausia Lietuvių kolonijoje siuvykla

„KAUNAS“

VEDAMA KAUNEDIPLOMUOTO SIUVĖJO
JUOZO ŠLIKTOS

Prie siuvyklos taip pat turime pardavimui baltinių, kaklaryšių, diržų, petnešų, kojinių, įvairių galanterijos prekių ir gatavų drabužių. Čia paduodame kai kurių gatavų drabužių kainas:

VYRIŠKOS KELNĖS

Pusvilnonės medžiagos	18\$000
Geros išėiginės	22\$000
Vilnonės nuo	35\$000 iki 50\$000
Darbinės brimo kelnės nuo	6\$500 iki 14\$000

VAIKAMS KELNAITĖS

brimo nuo	3\$000 iki 5\$000
kostiumėlaij nuo	10\$000 iki 18\$000
kostiumėliai vilnonės medžiagos mūsų pačių	
įdarbio nuo	40\$000

NAUJIENA: Iš gerųjų medžiagų likučių turime pasiuvę mūsų siuvykloje mokyklinio amžiaus berniukams kelnaitėms, kurias parduodame labai pigiai. Prekės sukajnuotos yitrinoje pigiau negu kitur. Užkite įsitikinti. Esame pasiryžę kuogeriausiai patarnauti.

Rua Duque de Caxias, 40
(Prieš Sorocabana stotį)

„Šviesa“ platinti-gerą darbą skatini!

D-ras A. Jazara Snege

(Maskvos gydytojas nuo 1914 m.)
Vidaus, veneros ir moterų ligų specialistas. Chirurgija. Priėmimas nuo 9–12 v. ryto ir 3–7 v. v. Ladeira Porto Gera! 106, 2 andar salės 4 ir 5. (kampas rua Boa Vista e 25 de Março). Gyv. butas ten pat 5 aukšte. Telefonas 2-5068.

AFIXADORES de cartases

Precisam-se de afixadores de cartases com bastante pratica, tratar a Rua da Consolação, nr. 1.459.

M. M. KOGANO LABORATORIJA

MEDECINISKAS ISTYRIMAS:

Kraujo, nugarkaulio smegenų, šlapimo ir išmatų. Sifilio ir gonorėjos nustatymas.

RUA BARÃO DE ITAPETINGA, 242 3-as aukštas. Priėmimo valandos nuo 9–12 ir 3–7. Sekmadieniais 10–12

Dr. A. Candia

VENERINĖS LIGOS:

TRIPERIS [Visose stadijose—akūrus ir kroniškas], SIFILIS Greitas ir moderniškas gydymas.

Priėmimas nuo 9–12 ir nuo 2–7. Sekmadieniais 11–12. Lengvos mokėjimo sąlygos.

RUA BARÃO DE ITAPETINGA 242, 3 aukštas Telef. 4-0218. Kalba rusiškai, lenkiškai, vokiškai.

Daržai Itahim

Prie Central do Brasil stoties Itahim (pirmoji stotis už São Miguel) pradėjome pardavinėti labai sklypus daržams ir nedideliams ūkiams.

Nauja parduodamos žemės randasi tikrai 300 metrų atstu minėtos Itahim ir tikrai 100 metrų atstu São Paulo — Rio kelio. Žemė lygi, apaugusi mišku ir turi pakankamai tekančio vandens.

Žemės kainos ir mokėjimo sąlygos tokios, kad kiekvienam prieinama įsigyti. Išsimokėjimo ratos — nuo 40\$000.

PARDAVIMO RASTINE: Rua José Bonifacio, 98 — 1. Andar Sala 4. Fone 2-7549.

Sekmadieniais ir kitomis dienomis teirautis krautuvėje, esančioje ties pačiu terenu, prie São Paulo — Rio kelio.

Gerb. interesantai, kurie norėtų apžiūrėti žemę, malonė kiti sėsti į traukinį Norte stotyje 12 val. 35 minutės, nes tuo laiku vietoje rasite mūsų žmogų, kuris jums viską aprašys

Užrašas Nr. 45, 10-12-38, 3-dioje Apylinkėje.

Vaistinė Dom Bosco

Savininkas Juozas Lukoševičius

Didelis pasirinkimas įvairių rūšių vaistų — vietinės gamybos ir užsienių. Taip pat yra parfumeria. Kainos minimalios. Lietuviams duodama nuolaida!

Rua Bom Pastor, 18, Ypiranga

Tel: 3-0100

Dr. Boris Chipiakoff

RUA YPIRANGA, 193 (kertė rua Santa Ephigenia)

Tel. 4-0316

Vidujinės, nervų, odos ligos. Speciali venerinių ligų klinika. Visiškas gonorėjos išgydymas per 10–15 dienų su garantija. Konsultorija atidaryta nuo 3 iki 9 val. vak. Sekmadieniais nuo 10 iki 12 val.

Dantistė LEVKOVIČ

Su ilga praktika Europoje ir čia, São Paulo, gydo dantis be jokio skausmo, traukia taip pat be skausmo ir 5\$000, įveda parcelano ir sidabro plombas už 10\$000 su pilna garantija.

R. Silva Pinta 264.

Lietuvių Jaunime,

Dėykit gražiai pasiūtus drabužius Siuvami naujaušų madų vyriški ir moteriški kostiumai ir paltai. Darbas garantuotas. Darbas atliekamas neblogiau kaip S. Paulo centre, bet daug pigiau.

PAULO AMBRAZEVIČIUS

RUA CICLAMES nr. 52
Villa Bella.

Laikrodžių Gydytojas

Lietuvis Pijus Radzevičius Gydo „susirgusius“ įvairių firmų ir visokių rūšių laikrodžius. Taiso ir įdeda naujas dalis pagal reikalą. Laikrodžius išvalo ir jie vėl įgauna naują išvaizdą ir šjimo tikslumą.

Be to, taiso apirankes, auskarus, žiedus ir kitus panašius daiktus.

Darbas sąžiningas ir garantuojamas. Lietuviams duodama nuolaida. Užkite ir išitinkisite!

Pijus Radzevičius
Rua 9 — Nr. 9
Villa Zelina

Vokiečių fotografijų įstaiga „BERNARDO“ Isteigta 1890 metais

Atlieka įvairius darbus fotografijų srity. Specialybė papildinime o taip pat su dažais. Darbas greitas, sąžiningas ir pigus. Vyksta į namus fotografijų reikalais. Daro iš senų fotografijų naujas.

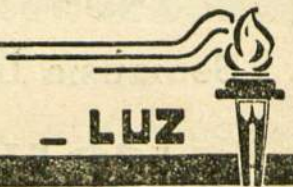
ARTHUR SCHMIDT

Rua São Caetano 447
(senas nr. 103) Tel. 4-5576
SÃO PAULO

ALp2615

ŠVIESA

— LUZ

R. Skipičio linkėjimai | Ką jie dabar veiks su rusiškais pasais?

Tik ką gavome p. R. Skipičio laišką, kuriame, be kitų dalykų, rašo: „Iš visos širdies sveikinu visus sanpauliškius savo prietelius, o ypač dažnai atsimentu ir gerais jausmais lankau pp. Remenčius, Feliksą Girdauską, Silickus, Sezeles Pranciškietes, Dorinus, Čemarkus, kun. Ragažinską“.

Kaip jau mūsų Skaitytojai žino, p. R. Skipičis yra Lietuvos vyriausybės ministeris. Dėl Lietuvos atėties jis yra optimistiškai nusiteikęs.

Dėl buvusios vergijos p. Skipičis sako: „Lietuvoje areštai, kankinimai baisiausias to žodžio prasmė, trėmimai į Rusiją. Ekonominis gyvenimas ardomas pamišėlio įsūtumu; mokyklose mokytojai verčiami tyčiotis iš mūsų tautos šventenybių: įkalbinėti vaikams plėšikiškai — bolševikiško utėlyno pranašuma prieš visokią žmonišką ar žmoniškesnę kultūrą. Vienuolis Bružikas ir eilė kitų kunigų nužudyti. Prieš nužudant, Bružikui išbadytos akys... Iš Lietuvos vis dar atbėga į Vokietiją, nors sienos perėjimas pasidarė, rodo, visai neįmanomas. Daug šimtų, o gal ir tūkstančių galvelių gulį jau žemelėj prie pat sienos. Bolševikai bėgančius šaudo ir ten pat užkasa“.

Tai žodžiai žmogaus, kuris gyvena arti Lietuvos ir kuriam atbėgusieji papasakodavo apie „rojaus“ grožybes. Skaitytojas pats dabar matai: teisybę mes rašėme apie Lietuvos gyvenimą, ar tie, kurie už kruvinus grašius tyčiojosi iš mūsų Krašto ir mūsų brolių kančios.

Mirė L. Šlapelis

Pereitos savaitės pirmadienį Zelinoje plaučių džiova mirė Lionginas Šlapelis, 47 metų amžiaus. Kilmės — šimoniškis, Panevėžio apskr. Paliko nuilūdusią žmoną ir dvi dukreles. Sirgo jau dveji metai džiova, kurią gavo prie geležų bedirbdamas liejykloje, Av. Wilson.

Palaidotas Belem kapuose. Laidotuvės buvo labai gražios, dalyvaavo daug lietuvių.

Teduoda Liongino vėlei Viešpats amžinos ramybės!

...ir V. Šabonas

Fazendėje Santa Maria, Cafelandia, Vila Simões, mirė lietuvis Vincas Šabonas, 59 metų amžiaus. Brazilijon atvyko 1926 metais; iki šiol gyvena fazendose. Buvo susipratęs lietuvis, labai mėgo skaityti lietuviškus laikraščius; ypač „Šviesa“ buvo pamėgęs — kad katalikiškos minties. Vincas kilęs iš Raudondvario valsčiaus Bihūnų kaimo. Nulūdusią paliko žmoną, du sūnus — Stasį ir Praną — ir dukterį.

Kultūriniam reikalams

Buv. mokyklos patalpas Av. Zeilina, 61, Bendruomenė nutarė laikyti savo žinioje ir toliau. Čia bus Kongregadų būstas, sportininkų susilėjimų ir žaidimų vieta, o taip pat ir kitų Bendruomenės kultūrinių vietų susirinkimų ir posėdžių salė.

Naujieji mokyklos Rūmai bus palikti vien tam tikslui, kuriam pastatyti: jaunosios kartos mokymui ir auklėjimui.

„Naujosios Lietuvos“ garbintojams ir visiems pasidavėliams Maskvos šunims reikėtų rusų ir žydų „kultūros“ darbą Lietuvoje šių pastarųjų metų laikotarpyje kitiems apreikšti, o taip pat pasakyti, ką dabar lietuvis turi veikti su tais kaciapiškos vergijos pasais, kuriuos imti jie taip uoliai agitavo. Tai yra biau riausi vergai, toki šnipai užsieniuose, kurie tada, kai jų broliai Tėvynėje buvo tremiami, žudomi, kankinami, — už kruviną Maskvos grašį varė čia agitaciją tos despotiškos Rusijos naudai, „įrodinėjo“ mūsų tautiečiams, jog reikia imti rusiški pasai... Svaigsta galva, kai pagalvoji, kokių niekšingų žydbernių yra mūsų tarpe!

Dar vienas išgamiškumo ženklas — skelbimas iš Lietuvos atsiųstų, tariamai pačių Lietuvos žmonių rašytų, laiškų, kuriuose lietuvių giria išsijuosdami vergiją... Fodos, kas kas, redaktorai būtų turėję suprasti, kokia baisi cenzūra siaučia Rusijoje, kur nėra jokios spaudos ir rašto laisvės, ir todėl tam, kas atėidavo iš Lietuvos pro čekistų cenzūrą negalima buvo tikėti. Buvo daug atsitikimų, kad teisybę žmonės parašydavo po vokų pamušalu, po pašto ženklais. Jau to fakto užtektų. Bet komunistams rūpėjo ne tiesa apie Lietuvos gyvenimą, bet agitacija, kad daugiau gautų pinigų, kruvina išplėstų iš mūsų brolių — seserų. Kad visa buvo daroma pagal tam tikrą planą ir sutartinai, rodo jau ir tas faktas, kad visi Maskvos pa pirkti lietuviški laikraščiai užsieniuose: Amerikoje, Urugvajuje, Argentinoje — Brazilijos neišskiriant — tuo pačiu metu talpindavo tuos pačius Rusijos pašlovinimus ir vienodo turinio laiškus „skelbdavo“. Ypač mums buvo skaudu, kad net Lietuvos pasiuntinio žmona Argentinoje vietos lietuvių spaudoje šmeižė Nepriklausomą Lietuvą ir atsirado lietuviškų laikraščių, kurie davė tiems bobiškiems tauškalams vietos. Toki faktai turėtų atverti akis mūsų diplomatijos vadams ir kartą visam laikui išrinkti kūkalius iš lietuviškų kviečių. Toki karjeristai ir degeneratai, kaip Aukštuolis ir visa eilė tokių Aukštuolių, kuriems Lietuva tiek brangi, kiek ji pieno duoda, turėtų būti pastatyti prieš Lietuvos teismą! Tik tie, kurie per šinos metus dirbo slopinamos lietuviškos darbą, tik jie pajuto, kokia skaudi tragedija slėgia Lietuvos pečius. Buvo kilnių Lietuvos diplomatų, bet buvo tokio šlamšto, kurio vieta — akmenų tašykyje, ne valkiotis Lietuvos laukais, ne atstovauti tam kankinių Kraštui užsieniuose!

Reikia manyti, bus pravestas nuodugnus tyrimas ir pasirodys po to, kas buvo tie „gerų“ laiškų autorai, nes jie dažniausiai pasirašydavo pavardes; bus nustatyta, kurie jų yra Lietuvos šmeižėjai, o kurie tikrai pasirašė čekistų parašytą laišką. Kiekvienam bus atiduota pagal jo „darbą“ ir „nuopelnus“. Mes jau nieko nesakome apie tuos, kurie per savo neva „lietuvišką“ spaudą teršė, šmeižė ir niekino Nepriklausomą Lietuvą ir agitavo už rusiškų vyzų „rojų“. Kaip valkatų šunų, tokia jų dalis: jie niekad daugiau negalės pamatyti savo Tėvynės, nes ji mokės atiduoti tokiems išgamoms pagal „nuopelną“. Tad išėjo visai priešingas dalykas: šaukė lietuvius imtis rusiškų pasus, kad „galėtų grįžti Lietuvon“, bet nei tie, kurie Maskvos naudai rėkavo, nei tie, kurie tokius pasus ėmė, Lietuvon niekadados negrįš.

Tai yra valstybės išdavikai. Toks rusiškas pasas išgamoms šiandien šaukia iškankintos Lietuvos balsu: „Mano sūnau, tu išsižadėjai manęs! Aš buvau supančiota, kankinama, spardoma, žudoma — tu apspiovei mane, išmainei mane ir savo motina apšaukei tą, kuri mane žudė. Aš vaitojau kalėjimo rūsy, aš alpau Sibiro tundrose, aš tiesiau į tave, mano sūnau, savo surakintas rankas, kurias pančiai jau buvo ligi kraujų nudraskę. Aš laukiau pagalbos, aš laukiau bent vieno užuojautos žodžio, bent vieno žvilgsnio...“

Veltui... Tavo širdy nebuvo man meilės, tavo akis apjakino iš mano pačios skrynių išplėstas auksas. Tu pardavei už tą auksą savo Motinos Kraują, savo Seserų ašaras, savo artimųjų laimę: tu pardavei savo Tėvynę ir nuėjai svetimu keliu. Tu — išgama ir išsigimėlis. Prakeik tas būk! Ligi grabo nešiosi šią prakeikimo žymę ant kaktos, kaip kainas, ir supurvintoj širdy — Kaip Judą“...

Visi stokim i chorą!

Dar galima užsirašyti į „Vyčio“ chorą Bom Retire. Prie dainos, jau nieji Dainavos Šalies vaikai!

Susirinkimai.

Ši Sekmadienį:

— 3 val. popiet susirinkimą naujosios mokyklos Rūmuose turės Katalikai Vyrai.

— 7 val. vak. Bendruomenės Valdybos posėdis Kun. A. Armينو bute.

3 d. Rugpiūčio:

— 3 v.l. popiet naujose mokyklos Rūmuose mokinių Tėvų susirinkimas;

— 17 d. rugpiūčio Katalikių Moterų Draugijos ekskursija į Vila Alpiną — aplankyti Seselių mokyklos ir Vienuolyno. Koplytėlėje bus atlaikytos trumpos pamaldos ir suteiktas palaiminimas švenčiausiuoju.

Pranešimas

Svetimšalių registracija dar pra ilgintą iki ateinančių 1942 metų sausio mėnesio 1 dienos. Šis prailgimas yra jau paskutinis. Todėl visi, kurie dar neatlikote šios pareigos, pasistenkite skubiai pradėti tvarkyti savo dokumentus. Visi tuo reikalu kreiptis į AGENCIA RALICKAS, raštinė registruota svetimšalių Delegacijoje.

Taip pat čia rašomi prašymai ir atliekamas senų knygučių atnaujinimas.

Despachante: A. Fernandes, RUA DOS GUSMOES, 324.

PARDUODAMAS NAMAS

Vila Lucijoje, Rua Dr. Antonio Macedo Lima, 120, kaina — 5 kontai. Teirautis raštinėje Vila Lucijoje ar pas savininką Vinčą Bubnį, Rua Dois, 50, Vila Zelina.

KAS NORI BŪTI Viti - Vinikultorium?

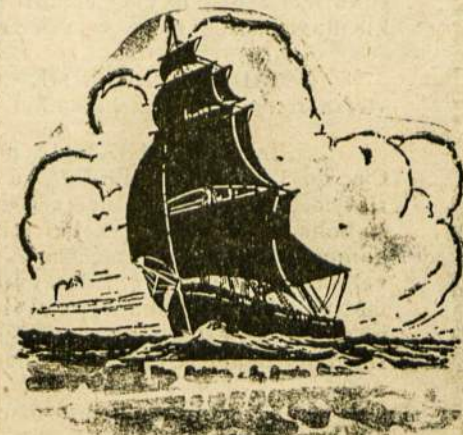
Ieškomas pusininkas pirkti vynuogių ūkį su jau įrengta vyno dirbtuve.

Ūkis randa si 3 kilometrų atstu geležinkelio stoties Jundiahy.

Zemės pirkimo dokumentai bus sudaromi kiekvienam paskirai, o vynu dirbtuvė, su mažu sklypu žemės — abiejų vardu bendrai.

Dėliai susitarimo galima kreiptis į Distilaria „Vilnius“ Ltda. — Rua Onze, nr. 118, Villa Zelina.

Spaustuvė BALTICA

Aleksandro Bumblio

Rua João Teodoro, 194

Tel. 4-8320

Baras ir restoranas

LEÃO

(Laukomas vengru)

Av. S. João, 284 (prie Centralinio Pasto) Tel. 4-4458.

Puiki virtuvė. Silti valgiai betkurią valandą.

Kainos labai pigios

Alaus bokalas (1/2 litro) - \$600

Canja especial - \$500

Brahma Chops

„Šviesos“ bijo - tai ne juokas! .. Kožnas Stalino apuo (kas.

ESCRITÓRIO SÃO PAULO NIDELCO JORGE

Duoda patarimų teisės klausimais, veda bylas, išdėpina svetimšaliams legalizaciją ir padeda norintiems naturalizuotis, atlieka kitokius reikalus įvairiose įstaigose ir t. t.

RUA SÃO ROQUE, 115 TEL. 3-0621 VILA PRUDENTE.